

מסכת מנחות

פרק יב משנה ד

מתנדב אדם מנחה של ששים עשרון, ומביא בכלי אחד. אם
אמר הרי עלי ששים ואחד, מביא ששים בכלי אחד ואחד
בכלי אחד, שכן צבור מביא ביום טוב הראשון של חג שחל
להיות בשבת ששים ואחד. דיו ליחיד שיהא פחות מן הצבור
אחד. אמר רבי שמעון, והלא אלו לפרים, ואלו לכבשים,
ואינם נבללים זה עם זה. אלא, עד ששים יכולים להבליל.
אמרו לו, ששים נבללים, ששים ואחד אין נבללים. אמר להן,
כל מדות חכמים כן. בארבעים סאה הוא טובל, בארבעים
סאה חסר קרטוב אינו יכול לטבול בהן. אין מתנדבים לג,
שנים, ושמנה, אבל מתנדבים שלשה וארבעה וששה,
ושמנה ולמעלה:

